

HYVÄT PAIDEIALAISET!

Paideian ry:n syksy jatkuu toisella esitelmällä. Syystalven viimeistä esitelmätilaisuutta edeltää tuttuun tapaan jännittävä vaalikokous. Saavuthan siis sekä harrastamaan yhdistyspolitiikkaa että kuulemaan, kun Helsingin yliopiston klassillisen filologian laitokselta saapuva vieraamme **FL Jaakko Aronen** esitelmöi kreikkalaisesta mytologiasta. Jaakko Aronen toimii tämän lukuvuoden klassillisen filologian yliopistonlehtorina, ja on tutkinut juuri jumaliin ja myytteihin liittyviä asioita.

Tässä Actan numerossa jatkuu viime keväänä alkanut sarja (niin, kaksi muodostaa jo sarjan!), jossa Paideiasta ja klassikkojen parista muutenkin vuosien takaa tutut ihmiset kertovat nykykuulumisiaan. Tällä kertaa vuorossa on Paula Raitis.

PAIDEIAN YHTEYSTIEDOT

Puheenjohtaja: jyri.vaahtera@utu.fi

Sihteeri: minna.seppanen@utu.fi

Osoite: Paideia ry, c/o Klassilliset kielet ja antiikin kulttuuri
20014 Turun yliopisto

Verkossa:

<http://org.utu.fi/muut/paideia>

ESITELMÄ

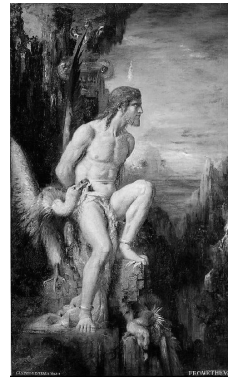
FL

Jaakko Aronen

Kuoleman väistämättömyys.

Ihmiset ja jumalat

kreikkalaisessa mytologiassa

TORSTAINA 8. JOULUKUUTA
KLO 18.15
LS IV, TURUN YLIOPISTO
(HALLINTORAKENNUS)

Tervetuloa!

VAALIKOKOUKSEN ESITYSLISTA

1 § Kokouksen avaus.

2 § Laillisuuden ja päätösvaltaisuuden toteaminen.

3 § Esityslistan hyväksyminen.

4 § Johtokunnan jäsenten valinta.

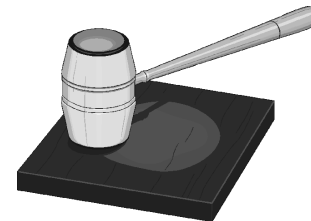
- puheenjohtaja
- varapuheenjohtaja
- sihteeri
- rahastonhoitaja
- muut jäsenet (5)

5 § Tilintarkastajien (2) ja heidän varamiestensä valinta.

6 § Pöytäkirjan tarkastajien (2) valinta.

7 § Ilmoitusasiat.

8 § Kokouksen päättäminen.

PAIDEIA-ALUMNI KERTOO OSA 2

Ensi vuonna tulee kuluneeksi 15 vuotta siitä, kun aloitin opintoni Turun yliopiston klassillisten kielten laitoksella. Oli syksy 1991, ja maailma avoinna. Johkaannuin heti ensimmäisenä syksynä Palladionin hallitukseen, ja myöhemmin vuosina myös puheenjohtajaksi. Opiskeluaikaa elävöittivät niinkään moninaiset yliopistohallinnon koukerot ja komiteat.

Paideian kokouksissa kävin kuuliaisesti jo nuorena opiskelijana, ja olin vuosikausia senkin johtokunnassa, edustamassa kai lähinnä opiskelijoita ja ainejärjestöä. Joskus vuosituhannen vaihteen tietämällä Paideia oli vailla puheenjohtajaa ja sihteeriä. Päätimme Riikka Hälikän kanssa pelastaa tilanteen, minä ryhdyin sihteeriksi ja Riikka puheenjohtajaksi. Kannatuksemme ei ainkaan alkuun ollut aukoton; toiset paheksuivat sitä että kunnianarvoisan yhdistyksen johdossa oli maisteristyttyjä. Mielestämme selvisimme tehtävästä kuitenkin mainiosti.

Valmistuin maisteriksi kesällä 1998. Pohdiskelin tulevaisuutta, tein suunnitelmia väitöskirjaa varten ja käänsin Plautuksen kahta näytelmää. Nämä puuhut jäivät taka-alalle, kun minut pestattiin perustamaan yliopiston viestintäyksikön yhteyteen Kirja-Aurora -kustantamo. Työskentelin Kirja-Auroassa kolme ja puoli mielenkiintoista vuotta. Keväällä 2003 tuli mieleeni, että maailmassa lienee muutakin kuin Turun yliopisto. Ryhdyin tutkailemaan mahdollisuuksia lähteä kirja-alan töihin ulkomaille. Jossain vaiheessa äitini, jonka suusta usein kuullaan viisauksia, tokaisi että ”oletkos ajatellut että voisit lähteä tekemään jotain ihan muuta”. Tartuin ajatukseen ja niin kävi että elokuussa löysin itseni rahtilaivasta matkalla Belgiaan, vapaaehtoistyöhön Antwerpenin

merimieskirkolle. Asunto oli myyty, huonekalut ja astiat jaettu ystävien hoitoon, irtisanoutumisilmoitus yliopistolle jätetty, ei ollut lapsia eikä koira. Vapauden tunne oli melkoinen.

Antwerpenin merimieskirkolla kohdataan merenkulkijoita ja Belgian suomalaisia sekä matkustavaisia, mutta keskeisin kävijäjoukko ovat suomalaiset, Euroopassa ajavat rekkakuskit. Voitte kuvitella, että hyppy yliopiston keskushallinnosta paistamaan lihapullia äijänköriläille ja siivoamaan saunaa oli aikamoinen. Se on kuitenkin ollut paras hyppy, jonka olen elämässäni tehnyt. Keittiöpöykavuosi oli riemukas sapattivapaa, ”pelkkää sunnuntaita” kuten olen sitä usein kuvaillut. Tutustuminen rekkamiehiin ja heidän todellisuuteensa on ollut minulle erityisen suuri kokemus. Hienoja, hienoja miehiä jotka tekevät käsittämättömän raskasta työtä.

Keväällä 2004 alettiin suunnitella tulevia Antwerpenin merimieskirkon 100-vuotisjuhlia, ja todettiin että historia pitäisi koota kirjaksi. Tehtävä annettiin minulle, ja kirjoittamani juhlakirja ”Terwetulleita tänne! Sata vuotta Antwerpenin merimieskirkon elämää” julkaistiin kuluvan vuoden kesäkuussa. Sen jälkeen olen työskennellyt sekalaisissa kirjoitushommissa ja siinä sivussa tehnyt vähän taiteellista työtäkin.

Kuluneen parin vuoden aikana olen rakastunut paitsi rekkakuskeihin, myös Antwerpenin kaupunkiin. Tästä Helsingin kokoisesta flaamilaismetropolista on tullut toinen kotikaupunkini. Elämänmeno on letkeää ja ilmasto lempeä. Rubensin kaupungissa kulttuuria riittää, niin musiikin, kirjallisuuden, teatterin kuin kuvataiteen saralla. Ravitsemusliikkeitä kaupungissa sanotaan olevan noin 6000, nälissään tai janoissaan ei

siis tarvitse olla. Turkulaiselle tärkeä jokikin löytyy; Schelde virtaa kaupungin sivuitse kohti etelää puolen kilometrin levyisenä. Amsterdamiin pääsee junalla parissa tunnissa, samoin Pariisiin. Brysseliin on matkaa noin 50 kilometriä.

Asun hupaisassa viiden ja puolen hengen yhteisössä viisikerroksista kaupunkitaloa. Minun valtakuntani on talon ullakolla, 92 porrasta katutasosta. Asuintoverit yrittävät puhua minulle hollantia (täkäläinen kieli flaami on hollannin kielen murre, ei suinkaan oma kielensä kuten jotkut Suomessa väittävät), mikä on mukavaa; tähän asti olen ollut täällä niin vahvasti suomalaisyhteisössä, että hollanninkieleni on jäänyt varsin vähälle käytölle. Arjen (lue: keittiön, kylpyhuoneen ja dvd-soittimen) jakaminen paikallisten ihmisten kanssa tietenkin avaa belgialaiseen elämään paljon uusia näköaloja.

En missään vaiheessa ole ajatellut jääväni pysyvästi ulkomaille. Tällä hetkellä tuntuu mukavalta olla vailla sen tarkempia suunnitelmia, ja seilata kahden kotimaan välillä. Kuka tietää, ehkä piankin palaan kokonaan Suomeen. Ja ehkä joskus tartun taas väitöskirjatyöhön...

Jos joku olisi kolme vuotta sitten kertonut millaista elämäni on nyt, en kyllä olisi uskonut. En olisi uskonut että olen käynyt rekkalla Portugalissa. Tai että tuttavapiiriini kuuluu vanha merikarhu joka on käynyt kaikkialla ”paitsi Etelämantereella ja Falklandin saarilla”. Tai että tavallisena maanantai-iltana on aivan luonnollista istua oluella viiden karskin rekkamiehen kanssa Capi-tein –nimisessä baarissa kaupungin ja satama-alueen välissä. Enkä olisi uskonut sitäkään, että työkseni kirjoittelen lehtijuttuja keskieuropalaisessa ullakkohuoneessa,

talossa jonka muina asukkaina on graffiti-taiteilija-graafikko, psykologi, toimintaterapeutti, lastentarhanopettaja ja multimedia-suunnittelija. Ja tämä nyt on vain jäävuoren huippu. Elämä on ihmeellistä.

PAULA RAITIS

JÄSENMAKSUT

Jäsenmaksuja onkin tänä syksynä jo karhuttu ja karhun jälkeen mukavasti maksettu, mutta jos se on vielä maksamatta, voit vielä suorittaa sen (10/4€) joko suoraan Paideian tilille (HANDELSBANKEN 313130-1139112) tai kokoontumisen yhteydessä Rajaa rahastonhoitajalle tai sihteerille (varaudu mieluusti tasarahalla).

Vielä muistutus: ilmoitathan sihteerille, kun yhteystietosi muuttuvat! Maksaessasi jäsenmaksun suoraan tilille voit kirjoittaa viestiosioon muuttuneet yhteystietosi.

Paideia r.y. toivottaa kaikille jäsenilleen rauhallista joulua ja onnellista uutta vuotta!

SATURNALIA-JUHLINTAA.